

[Socialministeren.]

raader vil være med til at bære denne lille Forhøjelse. I hvert Fald vil jeg bede om, at man, naar man tager Stilling til dette Spørgsmaal, tager i Betragtning, at det her drejer sig om at hjælpe Folk, der er blevet slaaet ud ude paa Arbejdspladserne. Jeg har da ogsaa forstaaet, at baade Arbejdsgiverne og det høje Landsting — hvad det har vist ved tidligere Lejligheder — er indstillet paa at give disse Mennesker en Haandsrækning.

Ærede Ordførere har omtalt den Præmieregulering, som er fastsat i Loven. Det er særlig med Henblik paa den tilbagevirkende Kraft, og jeg forstaaer meget vel, at Forsikringsselskaberne er kede af den tilbagevirkende Kraft. Paa den anden Side takker jeg, fordi Landstinget, da Lovforslaget sidste Gang var til Behandling, mente, at naar nu et Udvalg kom til Resultater paa de her nævnte Omraader, var det rimeligt, at man gav dem tilbagevirkende Kraft til 1. April 1947, og jeg har følt mig bundet af det Løfte, Landstinget har givet. Jeg synes, det vilde være urigtigt ikke at gøre det over for de Mennesker, som har ventet, at man, hvis der skete en Regulering i den Retning, Udvalget har foreslaaet, vilde give den tilbagevirkende Kraft, hvad alle jo faktisk er indstillet paa. Hvis der er noget at rette, og vi kan gøre Ordningen mere smidig, kan vi se paa det i det bebudede Udvalg, men jeg er i alt Fald paa de Medborgeres Vegne, der her er Tale om, taknemmelig for, at Landstinget har været med til at gennemføre en Bestemmelse om tilbagevirkende Kraft.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Nielsen var ikke fornøjet med Lovforslaget. Jeg kan i og for sig aldrig vente at kunne gøre det ærede Medlem fornøjet, for hvis jeg havde foreslaaet mere, havde det ærede Medlem bare sat sine Fordringer en Tand yderligere op for at være paa den sikre Side. Men det er klart, at Landstingsudvalget ogsaa vil tage de Spørgsmaal op til Behandling, som det ærede Medlem har fremført, og jeg skal være villig til i Landstingsudvalget at drøfte de Problemer, det ærede Medlem har fremført om eventuel fuld Arbejdsløn. Jeg vil imidlertid gerne sige, at jeg har følt mig forpligtet over for det Udvalg, som har beskæftiget sig med Spørgsmaalet, og jeg understreger, at der i Udvalget har været en Repræsentant for Arbejderne, for De samvirkende Fagforbund, og denne Repræsentant er gaaet ind for de Ændringer, her er Tale om, saa jeg føler mig i Overensstemmelse ogsaa med Arbejderne, ogsaa med Dansk Arbejdsmandsforbund, idet jeg ikke behøver at oplyse det ærede Medlem om,

at Repræsentanten, der har siddet i Udvalget, hører hjemme i Dansk Arbejdsmandsforbund og hedder Wilhelm Rasmussen.

Med Hensyn til 13-Ugers Bestemmelsen har man, som det ses af Udvalgets Betænkning, vist Spørgsmaalet om Dagpenge i de første 13 Uger fra sig og henvist det til Behandling i det Udvalg, der beskæftiger sig med Sygekasselovgivningen. Som udtalt ved Fremsættelsen havde jeg gerne set Spørgsmaalet løst nu, men jeg anerkender de praktiske Vanskeligheder, der er ved at løse Spørgsmaalet; det vil være betydeligt lettere, om dette Spørgsmaal løses i Forbindelse med Spørgsmaalet om Dagpenge i Sygekassen. De Medborgere, som bliver syge, er ogsaa meget daarligt stillet med de nuværende Satsler. Saa vidt jeg erindrer, har mange forsikret sig for lavt, og selv om Lovens Maksimum, 6 Kr., udnyttes, er det en alt for lav Dagpengehjælp til, at de paa-gældende kan klare Udgifterne.

Som sagt, Sagen overvejes i et Udvalg, og jeg haaber, Udvalget kommer til et Resultat, som viser, at Spørgsmaalet kan løses, og da maa vi vende tilbage til det her paa Rigsdagen.

Som sagt, jeg er af den bestemte Opfattelse, at ogsaa for dem, der bliver syge uden at blive ulykkesramt, maa vi se at finde en Løsning paa en eller anden Maade; der er ingen, som kan eksistere for de 6 Kr., der paa nuværende Tidspunkt er Maksimum. Kan Spørgsmaalet om de 13 Uger løses i Forbindelse med Sygekasselovgivningen, vil det sikkert rent administrativt være at foretrække, og kan det ikke det, nu vel, saa maa vi vende tilbage til Spørgsmaalet. Og med den Velvilje, jeg forstod der ogsaa her fra mange Sider er med Hensyn til 13 Ugers Bestemmelsen, vil jeg mene, at Spørgsmaalet vil kunne løses i en nær Fremtid.

Jeg takker for den velvillige Behandling, Lovforslaget har faaet, og tilsiger min Medvirken i Udvalget til en hurtig og forhaabentlig resultatrig Udvalgsbehandling.

H. P. Johansen: Det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man bestred en Udtalelse, jeg havde fremsat; det ærede Medlem mente ikke, der havde været delte Meninger ved Sagens Behandling i Fjor. Det var der, og det kom meget stærkt frem ved første Behandling her i Landstinget, da den daværende Minister gik meget stærkt imod, at Sagen sendtes i Udvalg. Hvis vi ikke havde faaet den Udvalgsbehandling, havde vi hverken faaet den Forhøjelse af Dagpen-